

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 5.

Den 1ste Marts 1900.

49de Aargang.

Tale af Ældste C. W. Penrose,

holdt i Tabernaklet i Salt Lake City den 31te December 1899.

Det var mig ganske uventet at blive kaldt frem for at tale ved denne Lejlighed, men efter Opfordringen gør jeg det dog med Glæde.

De Lærdomme, der udgaa fra de Skriftstæder i Mormons Bog, som Broder Clawson har henført os til, ere meget interessante og af stor Bigtighed. Vi vide forvist, at vi nu leve i disse kødelige Tabernakler, og ligeledes kende vi af egne Jagttagelser og andres Erfaringer, at vi en Gang skulle dø og nedlægge disse Legemer. Skrifterne — saavel dem der findes i Bibelen og Mormons Bog, som ogsaa dem der indeholdes i de Aabenbarelses, vi have erholdt gennem det nittende Aarhundredes Profeter — indeholde den Lærdom, at vi ikke alene skulle leve for en kort Tid her paa Jorden og da gaa herfra, men at den intelligente Del af vort Væsen, det ansvarlige Væsen, der bor i Legemet, ikke skal lægges i Graven, men vil gaa hen til et Sted, hvortil det har beredt sig formedelt de Gerninger, det har gjort her i Livet; at det der vil forblive en Tid; at de gode, de oprigtige, de retfærdige og retskafne ville dvæle i Lykhalighed, men de onde, de urene og uretsfærdige ville være i Ahal og Sammer; at der derefter skal komme en Tid, naar alle skulle opstaa af deres Grave; at Manden, som har været adskilt fra Legemet og har dvælet i Mandeverdenen skal igen forenes med Legemet; at intet af det, som tilhører dette Legeme, skal være tabt, men at alt skal genoprettes, hver Del til sin Del; ethvert Lem og Legemsdel, ja endog hvert Haar paa Hovedet skal gengives; at Legemet skal genoprejses til sin fulde Bygning og Manden forenes dermed; at det levende Væsen da i den Tilstand skal staa frem for at dømmes efter dets Gerninger her i Livet.

Jeg gentager, at dette ikke alene er Mormons Bogs eller Pagtens Bogs Lærdom, men at den ligeledes indeholdes i det Nye Testamente,

ja, og tillige i det Gamle Testamente. Det er Kristi Lære, og er en Del af hans Evangelium, der blev tydeligt forklaret af ham og hans Apostle i forrige Dage. Vi kunne læse nogle af deres Skrifter i det Nye Testamente, men langt fra alt, hvad de skrev. Det Nye Testamente indeholder noget af det, som de gamle Dages Apostler skrev, og det Gamle Testamente indeholder noget af det, som blev nedskreven af nogle af de Profeter, der levede før Kristi Tid. Bibelen er ikke en fuldstændig Beretning, saaledes som mange tage den for at være. Den indeholder ikke alt, hvad Gud har talet til Folk, som have beboet de østlige Verdensdele; thi Bogen omtaler selv mange andre Bøger, der nu ikke findes indbefattede i Bibelen. Jeg vil ikke tage Tid til at nævne dem nu, men dette kan let lade sig bevise. I det Nye Testamente hentydes der til Breve af Apostlene, der ikke findes indbefattede i dette Bind, men dem, som vi have baade i det Gamle og Nye Testamente lære denne Lærdom — nemlig om Liv og Død, om en midlertidig Tilstand mellem Døden og Opstandelsen, og om Opstandelsen af alle Adams hensjovne Sønner og Døttre til at komme frem og dømmes efter deres Gerninger her i Livet.

Hvis dette er sandt, er det meget vigtigt for os at forstaa, at vi maatte kunne saaledes ordne vort Livs Vandel, at vi ikke skulde ængstes for at møde den store Dommer paa hin Dag — at vi ikke skulde ængstes ved at gaa Døden i Møde, at vi ikke skulde frygte for at staa frem for Domstolen og aflægge Regnskab over vore Gerninger, og hvorledes vi have benyttet Tiden og Lejligheden, der gaves os her paa Jorden. Naar vi betragte vort eget Væsen, synes jeg, at ethvert intelligent Menneske maatte let kunne indse, at der er noget mere ved os end blot Legemet. Vi kende til, at Legemet er bygget af de Elementer, hvoraf Jorden, Luften og Vandet bestaar. Legemet kan opløses igen til de samme Elementer, hvoraf det blev bygget. De ere blevne organiserede i Følge Love anordnede af vor evige Fader, og disse Love ere naturlige. Alle hans Love ere naturlige. I Følge Forplantelsens Love ere vi komne her i Verden, og de Legemer, vi ere isørte, ere dannede udaf de Elementer, der høre til denne Verden. Vi vide, at de ere organiserede i Følge det, som kunde kaldes en timelig Lov, det vil sige, vore Legemer ere ikke evigvarende. De vedvare kun en Tid, og gaa da tilsyneladende til Støv. Skriften siger, at vi ere af Støv og skulde igen vorde Støv.

Vi kunne, sandt nok, se dette for en stor Del, men der er dog mange Ting, vi ikke kunne se. Vi kunne ikke forstaa, hvad der giver dette Legeme Liv, thi vi kunne ikke se det. Vi kunne ikke udfinde det ved nogen videnskabelig Underjøgelse. Vi kunne ikke udforske det ved Hjælp af noget som helst Redskab, Vægen har til sin Raadighed. Han kan skille Legemet ad Lem fra Lem, og han kan fortælle os, hvorledes Del passer til Del, og Brugen og Tilfikkelsen af alle de forskjellige Dele af det menneskelige System, men han kan intet sige os om dets Livskraft.

De have intet Middel, hvorved de kunne udforske, hvad den er, hvor den kommer fra, eller hvor den gaar hen, naar det vi kalde Døden indtager Legemet. De kunne ikke forklare, hvorledes det kan være, at et Menneske en Dag kan være fuld af denne Livskraft, saa at enhver Del af Legemet holder sig fast ved de øvrige Dele med en mærkværdig Tiltrækningskraft, og den næste Dag kan der ses en umisforstaaelig Tilbøjelighed til Opløsning — idet enhver Del synes at ville adskille sig fra enhver anden Del, og vi ere nødsagede til at lægge Legemet i Jorden paa Grund af den indtrædende Forraadnelse.

Men der er noget, der kommer fra Gud, hvilket, vi vel kunne sige, er af højere Værd end det, hvortil det giver Liv — en levende Aand; og hvad den er, og hvor den kommer fra eller gaar hen, kunne vi ikke udforske ved Filosofi eller hvad man kalder Videnskab. Ikke alene er der en Kraft, der giver Liv til Legemet og som er hos os i Dag og har forladt os i Morgen, men ved Undersøgelse af Mennesket, endog uden Aabenbarelse, kunne vi opdage, at der i dette Legeme er et intelligent og ansvarligt Væsen, som er af en højere Natur end Legemet, som raader; noget der tænker, der modtager og uddeler Kundskab, og som altid beholder sin Identitet, medens Legemet er foranderligt. Medens Barnet vokser op til Mandsmodenhed, og Manden gaar ned til Udygtighed og Forfald, vedbliver dette levende Væsen at være det samme. Det vil muligvis ikke være i Stand til at erindre alt, hvad der har tildraget sig i Livet paa Grund af Legemets Svaghed og dets Forfald, der kommer med Alderdommen; men Ddningen, der er lige ved at gaa i sin Grav, veed, at han er den samme, som han var i sine yngre Aar, og han kan skue tilbage paa sine Barndoms-Dage og muligvis erindre tydeligere mange Tildragelser, der hændtes i hans Ungdomskaar, end dem der indtraf i en langt senere Alder. Han samler sig Kundskab og Intelligens og vokser i Forstand, medens hans Legeme bliver svagere og svagere. Saaledes kunne vi uden Aabenbarelse komme til den Slutning, at der er en Aand i Mennesket, og, som en af de gamle Profeter har sagt, den Almægtiges Inspiration giver den Kundskab.

I det tolvte Kapitel af Prædikernes Bog læse vi i det syvende Vers om den Opløsning, der kommer med hvad vi kalde Død: „Og Støvet kommer til Jorden igen, som det var før, og Aanden kommer til Gud igen, som gav den. Der er meget i dette lille Vers, som kunde være godt for os at tage i Betragtning. Det er forklaret mere tydeligt i denne Bog, som vi have hørt omtalt i Eftermiddag. Dette intelligente Væsen, som bor i Legemet, der her faar Intelligens af Erfaring, der gemmer og opbevarer de Indtryk, det modtager formedelt Legemet, er paa en Maade selvstændigt og adskilt fra Legemet. Det er udgaaet fra Gud, og naar Legemet opløses og gaar tilbage til de Elementer,

hvorfra det kom, beholder Aanden sin Identitet, og gaar tilbage til Gud, som gav den.

Vi have lært gennem Guds Aabenbaringer til os i disse sidste Dage — og vi finde Overensstemmelse med dem i Bibelen og Mormons Bog — at det aandelige Væsen i Mennesket, det som er intelligent, er en Søn eller Datter af Gud, den evige Fader, og at han dannede denne Jord, som vi bebo, netop for at vi kunne komme her og faa den Erfarenhed, som vi ikke kunde faa paa anden Maade; at vi vare hos ham, før Verden blev skabt; at Jesus Kristus, der døde paa Kalvari og er Verdens Forløser, var den Førstesødte i Aanden og den Enbaarne efter Rødet; at han var „Begyndelsen til Guds Skabelse,“ — som der siges i det Nye Testamente „den Førstesødte af al Skabningen“; at vi virkelig og i Sandhed ere hans Brødre og Søstre, hvilket han selv erklærede, da han var paa Jorden. Han kaldte sine Disciple sine Brødre og mente, hvad han sagde. Han lærte dem, at naar de paakaldte Herren, skulde de ikke følge de omstændelige Skikke, Hedningerne brugte i Paakaldelsen af deres Guder, bebyrdende ham med alle Slags Falskheder og Fyldeord; „men,“ sagde han: „saaledes skulde I bede: Vor Fader, som er i Himlen.“ Da han var bleven oprejst fra de døde og viste sig for Marie i Haven, bød han hende at gaa til hans Brødre og sige til dem: „Jeg farer bort til min Fader og eders Fader, til min Gud og eders Gud.“

Dette er hvad Kristus og hans Apostle søgte at forklare for Folket, medens de vandrede i Rødet — at vi ere den store Guds Sønner og Døttre; at det aandelige Væsen, der bebor Legemet, ikke kom udaf Jorden, men ovenfra; at naar vi gaa herfra, gaa vi tilbage til den Gud, som gav os Livet, og faa da vor Lod hvor vi høre til. Dersom vi her have gjort os værdige til at dvæle hos de gode, de oprigtige og rene af Hjerte, ville vi komme til at bo iblandt dem; men hvis ikke, ville vi blive sendte til vort eget Opholdssted og bo hos de ugudelige. Er ikke dette retfærdigt? Er det ikke naturligt og fornuftigt? Lys søger Lys, og Intelligens sin Lige. Ser man ikke, at Folk, som ere retfærdige og af en ædel Karakter frydes i hverandres Selskab? Finder man ikke ogsaa jordiske Elementer, der have Affinitet for hverandre? Saaledes er det ogsaa med de aandelige Ting. Naar vi forlade denne Tilværelse, ville vi gaa, hvor vi høre til. Dersom vi ere onde og fordærvelige i vore Attraer og Villie, ville vi komme sammen med Sjæle af samme Slags; men om vi have bestræbt os paa det gode og hengivet os til Sandheden, til Lys og Intelligens, og vore Tilbøjeligheder have været opløstende, og vi have søgt efter det, som var rent og helligt, ville vi faa et Opholdssted hos saadanne Sjæle.

Det har været almindeligt antaget, at vi enten gaa lige op til Himlen eller ned til Helvede, og at vor Skæbne er afgjort ved Døds-

timen. Det er en almindelig antagen Ide hos Kristne, at vi enten gaa hen til Gud, eller ogsaa ned til Helvede, hvor vi brændes med Ild og Svovl for evigt; men det Nye Testamente lærer os ikke noget saadant. Det lærer os, at naar vi forlade disse jordiske Tabernakler, gaa vi enten til et Sted, som kaldes Paradis, eller ogsaa til Hades, de ulyhige Aanders Fængsel. Vi læse, at Jesus, da han døde, gik og prædikede til Aanderne, som vare i Forvaring. Før han døde, medens han endnu hang paa Korset, sagde han til en af Røverne, som bleve korsfæstede med ham: „I Dag skal du være med mig i Paradis.“ Da Jesus døde, gik han ikke op i Himlen, men han gik hen og prædikede til Aanderne i Fængslet, siger Petrus, dem som vare ulyhige i Noe Dage, medens Arken byggedes. Der staar skrevet, at han prædikede Forløsning til de bundne; at han prædikede Evangeliet for dem, som vare i Aanden, „at de maatte dømmes lig Mennesker i Rødet, men leve for Gud i Aanden.“ Han fortalte i Vignelsen om den rige Mand og Lazarus, hvorledes een af dem gik hen til Abrahams Skød — et Hvilested, medens den anden gik bort til et Pinested. Den ene blev henført til en Sfære af Lykkelig-
hed; den anden til et Sted af Kval og Lidelse, affurat som der er bleven os læst i Dag fra Mormons Bog. Idet han lærte Disciplene, brugte Frelseren ofte figurlig Talemaade. Da han opstod med sit Legeme — det samme som blev henlagt i Graven — mødte han Marie i Haven og sagde: Rør ikke ved mig, thi jeg er ikke endnu opfaren til min Fader; men gik til mine Brødre, og sig dem: jeg farer op til min Fader og eders Fader, og til min Gud og eders Gud.“

Som jeg allerede har sagt, Jesus Kristus var vor ældre Broder. Han kom her paa den forudbestemte Tid, og han kom, som Bibelen fortæller os, for at gøre sin Faders Villie. Vi læse det saaledes i Hebræer Brevets 10, 7: „Se, jeg kommer — der er skrevet om mig i Bogens Rolle, — for at gøre, o Gud, din Villie.“ Han sagde, han kom ikke her for at gøre sin egen Villie, men hans Villie, som ham udsendte, og han var det Mønster, vi alle skulde efterfølge. I Jesu Kristi, vor ældre Broders Liv, Død og Opstandelse kunne vi i et vist Maal se et Forbillede paa vort eget Liv og vor egen Død og Opstandelse. Han levede i Legemet, døde og forlod Legemet; han gik til Aandeverdenen, og ikke alene besøgte de retfærdige i Paradis, men han gik ogsaa hen og prædikede for de ugudelige, eller dem, som havde været ugudelige næsten to Tusind Aar før. Han forkyndte dem, at Herrens Naades Tid stundede til. Han forkyndte det samme Evangelium der, som han havde forkyndt, medens han var her i Dødeligheden; at de maatte blive forenelige hos Gud i Aanden, og blive dømt som Mennesker i Rødet. Hvorledes skulde Menneskene dømmes i Rødet? De skulde dømmes efter deres Gerninger. For disse blev Evangeliet forkyndt, paa det at de maatte dømmes paa samme Maade som dem, der hørte Evangeliet forkyndt her i Livet.

Jesús kom tilbage fra den Skære, og iførte sig atter sit Legeme og viste sig for sine Disciple. Han viste dem Naglegabene i sine Hænder og Fødder og Hullet, som den romerske Soldat havde stukket i hans Side med sit Spyd, saa at de maatte forstaa, at han var iført sit eget Legeme igen, og at han ikke blot var noget aandeligt. Hans Disciple vare betagne af Frygt, da han kom ind i Huset, hvor de vare forsamlede under lukkede Døre, men han sagde til dem: Hvi ere I saa forskædede? Og hvi opstige saadanne Tanker i eders Hjerter? Seer mine Hænder og mine Fødder, at det er mig selv; føler paa mig og ser, thi en Mand haver ikke Rød og Ben, som I se, at jeg haver." (Lukas 24, 37.) Jesús sagde, medens han var i Rødet, idet han omtalte den Magt, der var ham given af Faderen til at nedlægge sit Liv og tage det op igen: „Forundrer eder ikke herover, thi den Time kommer, paa hvilken alle de i Gravene skulle høre hans Røst; og de skulle gaa frem, de, som have gjort godt, til Livets Opstandelse, og de, som have gjort ondt, til Dommens Opstandelse. (Joh. 5, 28. 29.) Alle skulle opstaa fra de døde, thi Frelseren lærte det; „Jeg er Opstandelsen og Livet,“ sagde han. Han holdt Opstandelsens Nøgler og Dødens og Helvedes Nøgler, hvilket han erklærede, da han kom tilbage fra sit Besøg til Mandeverdenen. Endvidere sagde han: „Mig er given al Magt i Himlen og paa Jorden.“

Derfor, mine Søskende og Venner, ligesom Frelseren døde og gik til Mandeverdenen, saaledes skulle ogsaa vi. Vort Ophold der vil kanske vare meget længere end hans. Nogle have været der for Aarhundreder, ja maaske Aartusinder; men naar vi gaa, ville vi gaa, hvor vi høre til. Dette er noget, vi burde eftertænke. Vi ere Fornuftvæsener og derfor ansvarlige, og selvfølgelig ville blive dømt efter vore Gerninger. Vi ere ansvarlige til Gud, som gav os Livet her i Rødet og som er vore Anders Fader. Han har sendt os herved for at faa Erfarenhed, og dersom vi gøre godt, vil det gaa os godt, men om vi øve ondt og Uret, vil det ikke gaa os godt. Vi ville høste, eftersom vi udsaa. „Fader eder ikke bedrage, Herren lader sig ikke bespotte,“ sagde en af de gamle Apostle; hvad man udsaaer, det samme vil man høste. Jesús døde, paa det at vi maatte leve. Han udgød sit Blod, for at forløse vore Synder, saa at vi formedelst Lydhighed til Evangeliet kunde erholde Tilgivelse for vore forbigangne Overtrædelser; at vi fremtidig maatte vandre i et nyt og helligt Levnet og blive forenede med ham og tilhøre ham, naar han kommer igen.

Vi ville kende, at Gud har planlagt Alting paa den vise og bedste Maade. Opstandelsen vil strække sig til alle, ligesom Døden strækker sig til alle. Formedelst Adams Overtrædelse kom Døden ind i Verden; formedelst Metsærdigheden og Kristi Forsoning vil Liv komme til Verden. „Ligesom alle dø i Adam, saa skulle og alle levendegøres i Kristus.“ Og de skulle alle komme frem, enhver i sin Orden og enhver i sin Plads

og i den Sfære, hvortil han her bereder sig. Dersom han ved sin Retfærdighed og Gudsfrugt og ved at tilegne sig Kristi Aand gør sig skikket til at forene sig med Kristus og med Faderen, saavel som med de rene og retfærdige af enhver Tidsalder, vil han indgaa til den Herlighed og modtage den Løn. Om han derimod har gjort sig uskikket for disses Selskab formedelst sin Fordærvelighed, Ondskab og Vederstyggelighed, vil han faa sin Plads, hvor han hører til, og han vil komme frem i sin Tid. Johannes, Aabenbareren, saa alt dette i et Syn. Først opstode de, som hørte Kristus til ved hans Tilfommelse. Han saa Troner, og de sad paa dem, og de bleve dømt. Han saa dem, der vare blevne halshuggede for Kristi Vidnesbyrd, at de levede og regerede med Kristus i et Tusind Aar. Han sagde: „Denne er den første Opstandelse. Salig og hellig er den, som haver Del i den første Opstandelse.“ De salige, de hellige, de rene, dem, som Gud kalder sine Hellige, saavel fra ældre som fra nyere Tider, hvis de i Virkelighed ere hans Hellige, ere de velsignede og salige; thi de have Del i den første Opstandelse. Men de andre døde i Almindelighed ville ikke komme frem, til de tusinde Aar ere omme. Thi siger han: „Og jeg saa de døde, smaa og store, staaende for Gud, og Bøgerne bleve opladte; og en anden Bog blev opladt, som er Livsens Bog, og de døde bleve dømt efter det, som var skrevet i Bøgerne, efter deres Gerninger. Og Havet afgav sine døde, som vare i det, og Døden og Helvede afgav de døde, som vare i dem, og de bleve dømt, hver efter sine Gerninger.“ (Aab. 20de Kap.)

Dette, mine kære Venner, er noget, vi alle burde betragte i Dag — ved Aarets Udgang. Vi kunne skue tilbage, og skøndt vi ikke kunne erindre alt, hvad vi have gjort i Aarets Løb, kunne vi dog erindre, hvorledes vi i det Hele taget have opført os. Har vor Wandel været saaledes, at den vil rekommendere os til Gud, til Kristus og de Hellige? Har den været saaledes, at vi selv ere tilfredse med den? Vi kunne for en stor Del være vor egen Dommer, og burde være det. Vi burde bedømme vore egne Gerninger og se, hvorledes vor Wandel har været i dette Aars Løb. Ere vi tilfredse dermed? Have vi gjort alt det gode, der stod i vor Magt? Have vi kæmpet mod det onde? Have vi søgt at træde under Fod vore egne Fejl og Ufuldkommenheder, og at blive bedre Mænd og Kvinder? Vi ere lige ved at betræde et nyt Aar; skulle vi da ikke sætte os for i Hjertet, at vi næste Aar ville forsøge at være bedre Mennesker, end vi have været i det forløbne? Gaa ikke hen og fortæl nogen eller gør nogen som helst Pralen derom. Gaa ikke hen og sig: „Nu skal jeg være et bedre Menneske, og nu skal jeg gøre saa og saa,“ men lad Forsættet være i dit eget Hjerte, og bed Gud, den evige Fader, om at hjælpe dig at udføre dit gode Forsæt.

(Fortsættes Side 74.)

Den 1ste Marts 1900.

Troens Kraft.

Denne vor Tid er fuld af Skepticisme; men der er ogsaa megen Efterspørgsel. Den almindelige Tendents er i Retning af Tvivl. Troen i Ordets rette Betydning er sjælden at finde, den er ogsaa kun lidet forstaaet. I Almindelighed ere Folk uvillige til at sætte Tillid til noget som helst, der gør Paastand om Sandhed, og Grunden dertil ligger dels deri, at der hersker saa meget Bedrageri baade i Ord og Gerninger. Denne Tilstand er højst beklagelig. Thi, medens det ikke er ønskeligt, at Folk skulde antage uden nærmere Undersøgelse alt, hvad der bydes dem som regelrigtigt, om endog af Folk, som synes at være oprigtige, er Tro og Tillid dog nødvendige for enhver Saliggørelse og Fuldkommengørelse som ogsaa for Samfundets Bedste.

Tro paa Gud er det allerførste Religionsprincip. „Uden Tro er det umuligt at behage Gud,“ siger Apostlen. Ingen vil bøje sig i Bøn til Gud, der ikke forud tror paa et højest Væsen. Sand Tro fører til rigtig Handling, og virker Lydighed mod guddommelige Befalinger. Lydighed mod Gud er praktisk Religion, og uden Lydighed kan der ingen Religion være.

Sand Tro indbefatter mere, end man i Almindelighed forstaaer ved dette Udtryk. Det er i Virkelighed en Kraft — en aandelig Kraft. Formedst sand Tro frembragtes alle de mærkværdige Begivenheder, vi finde berettede i den hellige Skrift. Mange af disse Virkninger beskrives i Hebræerbrevets 11te Kapitel. Der siges, at hellige Mænd i fordums Dage „formedst Tro overvandt Riger, øvede Retsfærdighed, erholdt Forjættelser, stoppede Lovers Mund, slutte Jldens Kraft, undsløede Sværdets Død, fik Kræfter igen efter Skrøbelighed, bleve vældige i Krigen, bragte Fjenders Vejre til at vige, Kvinder fik deres døde igen, der opstode,“ osv.

Jesus af Nazareth forkyndte den Lære, at „alle Ting ere den mulige, som tror.“ Den nyere Tids Kristendom har forladt denne Lære, og for en stor Del aldeles forkastet den, ja, endog i mange Tilfælde latterliggjort den. Men den hellige Skrift indeholder saa mange Beretninger om Undergerninger, der tilvejebragtes formedst Tro, at kun Bantroens Børn — dem der ikke med Rette kunne kaldes for Kristne — nægte disse Begivenheder eller forkaste Troens Kraft. Vidnesbyrd af Tusinder af levende Vidner i vore Dage bekræfte det, som den hellige Skrift beretter. Ligeledes bevise de, at hverken en Sandhed eller et Princip forandres med Tidens Gang. „Gud er den samme i Gaar, i Dag og for evigt.“ Ligesaa hans Love, hvilke ere Naturens Love.

Tro virker som et Helbredelsesmiddel. Den har Magt over materielle Ting, men staar ikke til Menneskenes fulde Raadighed. Hvis den gjorde, vilde de uden Tvivl ofte bruge den paa en Maade, der ikke svarede til Guddommens Hensigter. Selv Sygdom svarer til en vis Hensigt i Universets Økonomi. Man lærer af det, man lider. Døden er en Erfaring, som er nødvendig for Menneskeslægten's evige Fremgang. Tro er saa stor en Kraft, at den kan standse Sygdom, ja endog Døden selv maa vige for dens Magt. Det er den Kraft, hvorved Verdener bleve dannede og ved hvilken den Orden, der styrer Universet, er grundlagt. Hos Guddommen er den fuldkommen, men hos Mennesket ikke udviklet endnu; men den er en af Menneskets Egenstaber, efterdi vi ere Guds Sønner og Døttre.

Jngen Ældste i denne Kristi Kirke, og ingen Profet eller Apostel i forrige Tider har nogeninde erklæret at have Magt i sig selv til at gøre Mirakler, som f. Eks. at helbrede de syge eller gøre nogen af de mærkværdige Gerninger, der udføres formedelt Troens Kraft. Kristus selv sagde altid til dem, som formedelt hans Ord eller ved at røres af ham bleve helbrede: „Din Tro haver frelst dig.“ De spottelige Opfordringer, der bydes Ældsterne, ligesom deres Trosvæller fordem, nemlig at drikke Gift, affære et Lem af Legemet og sætte det paa igen eller helbrede en Syg lige for deres Øjne, viser kun saadannes beklagelige Uvidenhed saa vel som ufornuftige Skepticisme, som saaledes drive Spot og Haan med Troens Kraft. De indlade sig ikke paa at undersøge Sagen, men søge kun at latterliggøre det, som de ikke selv forstaa.

Skøndt der i vor Tid sættes saa liden Pris paa Tro, er den dog et evigt Princip, en guddommelig Egenstaber, en aandelig Kraft, der vil vedblive forevigt, og som vil udvikles i den evige Faders Sønner og Døtre gennem Evigheder, indtil de opnaa det fulde Maal af Fuldkommenhed, der tilhører Guddommen. Medens vi ere her i Rødet, vil Troens Kraft blive lagt for Dagen, eftersom Herren bestemmer, og forsaavidt den øves i Overensstemmelse med hans vise Hensigter for de syges og lidendes Helbredelse, Overvindelsen af forskellige Hindringer og det jordiske, Rødet og Satans Magt, saavel som for Menneskenes Frelse og Ophøjelse. Den burde dyrkes, tilskyndes og næres af enhver, som bekender sig til Religion og enhver, som ønsker at forfremme sine Medmennesker.

(Deseret News.)

Konferencemøder.

Konferencemøder bestemmes til at holdes i følgende Orden:

§ Aarhus Lørdagen og Søndagen den 24de og 25de Marts,
 „ København — — — den 31te Marts og 1ste April

§ Aalborg	Lørdagen og	Søndagen	den 7de og	8de	April
„ Malmø	— —	—	den 14de og	15de	—
„ Gøteborg	— —	—	den 21de og	22de	—
„ Stockholm	— —	—	den 28de og	29de	—
„ Kristiania	— —	—	den 5te og	6te	Maj
„ Bergen	— —	—	den 12te og	13de	—
„ Trondhjem	— —	—	den 19de og	20de	—

Mandag Aften efter hver Konference vil et Søndagskolemøde afholdes, hvor et kort Program vil udføres og Skolens Interesser i Almindelighed omhandles.

Tale af Ældste C. W. Penrose.

(Fortst. fra Side 71.)

Det er godt og ret at sætte sig for at gøre noget godt; men det er beklageligt at bryde Forsættet. Det er heller ikke godt at rose sig af, hvad man agter at gøre. Saa vist som man gør dette, vil den onde Magt, vi kalde Djævelen, snige sig ind og søge at faa os til at bryde vore gode Løfter og Forsæt. Gør dine Løfter hemmeligen for Gud, og faa stræb at blive bedre Dag for Dag. Vi leve kun et Øjeblik ad Gangen; forsøg ikke at leve et Aar ad Gangen. Hellere lev hver Dag for sig i al Sandhed og gode Gerninger. Gør Ret mod hverandre og lev, som I burde, i andres Dine og ligeledes i Løndom. Husk paa, at der er intet skjult, uden det jo skal aabenbares. Lad eders Hjertes Attraaer og eders Sjæls Forsæt være rent og helligt for Gud, og da vil eders Gerninger stemme overens dermed i en høj Grad. I kunne muligens forfejle i adskillige Ting formedelst en eller anden Svagthed; men om vi saaledes stræbe efter det gode, ville vi vokse i Dyd og Kundskab om Sandheden.

Heri er der et naturligt Helliggørelsesprincip. Naar I gøre Ret, forbedre i Legemet saavel som Aanden. Naar I synde, fordærve I Legemet, som Gud har givet eder, og naar de komme frem, ville de for en stor Del være, som de nu ere. Sandt nok ville de blive lutrede i Graven, og naar de komme frem ville de være aandelige. Legemer, levendegjorte ved Aanden, og mange af de Svagheder og Skrøbeligheder, vi her have, ville lægges ned i Graven og forblive der; men naar vi komme frem, ville vi være os selv og ingen anden. Enhver af os vil have vor egen Identitet. Vi ville blive som vi ere nu paa en Maade, ja ligesom Jesus var, da han opstod, endskøndt hans opstandne Legeme var et aandeligt, saaledes ville vore Legemer blive. Men naar vi opstaa, ville vi, dersom vi have helliget vore Legemer formedelst Dydighed mod Guds Bud og Befalinger, blive herliggjorte for evigt.

Den, som helliggører sit Legeme ved det celestiale Riges Lov, vil opnaa en celestial Opstandelse. Den, som kun efterlever en terrestrial Lov, vil faa et terrestrialt Legeme, og den, som kun efterlever en telestial Lov, vil faa et telestiaalt Legeme og Herlighed. Enhver vil belønnes i sin Orden, nogle med Solens Glans, andre med Maanens Glans og atter andre med Stjernernes Glans; og ligesom een Stjerne overgaar den anden i Klarhed, „ligeledes,“ siger Apostlen, „vil de dødes Opstandelse være.“ Vi ville altsaa komme frem med Legemer, der passe til vore Mander og til de Love, vi have efterlevet, medens vi vandrede her i Livet, og eftersom vi have opført os; vi skulle staa foran den store Domstol og gøre Regnskab for vore Gerninger. Alt vil kendes, og intet være skjult. Vi ville forstaaes, som vi virkelig ere — ikke som vi for Mennesker synes at være. Vi ville se, som vi ogsaa ses, og kende som vi ogsaa kendes.

Mine Søstende og Venner, der er en Maade, hvorpaa vi kunne erholde en Ophøjelse i Guds, vor Faders Rige. Der er en Maade, hvorpaa vi kunne opnaa celestial Herlighed — Solens Herlighed. Der er en Maade, hvorpaa vi kunne berede os til at dvæle og bo iblandt de bedste og ædlest, som nogensinde har været paa denne Jord — til at dvæle i Faderens og Sønnens Nærhed for evigt. Begyndelsen dertil er Tro paa Jesus Kristus, Guds Søn, Omvendelse fra al Synd, og Daab ved Begravelse i Vand til Syndernes Forladelse — ved at ledes ned i Vandet i Lighed med Begravelse, og oprejses deraf i Lighed med Opstandelsen — og derefter vandre i et nyt og helligt Levnet, leve ved ethvert Ord, der udgaar af Guds Mund. Hvo, som dette gør, skal finde Lykkelighed i dette Liv og skal dvæle hos de retfærdige hinsides Sløret, naar han forlader dette jordiske Tabernakel; han skal komme frem paa Opstandelsens Morgen, „naar Retfærdighedens Sol skal opgaa, med Lægedom under sine Binger“ (Mal. 4, 5.) Han skal dvæle i Guds og Lammets Nærhed for evigt, og der skal gives ham en evig Livsens Krone, der aldrig skal forgaa eller stæmmes. Dette er lige saa vist, som vi nu leve paa Jorden. Opstandelsen vil strække sig til enhver. Ligeledes vil enhver faa Del i den retfærdige Dom, og faa sin Ret eftersom den evige Fader skal uddele til enhver.

Disse ere nogle faa Ord om Livet og Døden samt Opstandelsen, saaledes som den omtales i de hellige Bøger, og hvorom vi have hørt lidt i Dag fra Mormons Bog. Jeg bærer nu mit Vidnesbyrd om, at Jesus af Nazareth er Guds Søn; at han lever; at han døde for os; at han opstod fra de døde; at han gif bort igen til de evige Himle; at han i disse sidste Dage har vist sig tilligemed Faderen for sin Tjener, Profeten Joseph Smith, og gengivet det evige Evangelium til Jorden. Jeg vidner for enhver, at Evangeliet er her, og det vil blive forkyndt for enhver Sjæl. De oprigtige og sanddru ville annamme og adlyde det, og de ville

berede sig til at opstaa i de retfærdiges Opstandelse. Tiden vil komme, da Herren, som er vor Retfærdighed og Forløser, vil komme ned fra Himlen, og de, som da leve, ville blive optagne for at møde ham. De, som ere i deres Grave og ere beredte dertil, ville komme frem i den første Opstandelse; og de skulle dvæle og regere med ham i et Tusind Aar. Derefter ville alle de andre døde opstaa i deres Orden og Tid, og hver faa Plads, hvor han hører til. Herren vil finde et Sted for enhver, hvor de kunne herliggøre ham og nyde deres Tilværelse, alt efter som de have beredet sig til, uden nogle faa, der have annammet Sandheden og siden aldeles forkastet og stridt imod den; som have med fuld Bevidsthed vendt sig fra Gud, og forfulgt og ihjelslaaet hans Tjenere, samt i deres Hjerter have udgydt uskyldigt Blod. Disse ville gaa til Fortabelse, tilligemed Djævelen og hans Engle, og ville vedblivende være urene, og hvor Gud og Kristus er, kunne de aldrig komme gennem evige Tider.

Maa Herren hjælpe os til at være hans Folk, til at tjene ham og holde hans Bud; til at vandre trofaste i hans Lys og Aand, saa at naar vi kaldes herfra, vi da kunne gaa i Fred; at Døden maatte være os sød og rolig, og vi maatte komme til at bo blandt de retfærdige hinsides Graven og opstaa paa den skønne og herlige Opstandelses Morgen og møde vor Herre og Frelser, vor ældre Broder, Jesus Kristus og gaa ind til hans Hvile. Amen.

De Sidste-Dages Helliges Tro.

(Fortsat fra Side 63.)

Forudsigelser i Mormons Bog.

De Optegnelser, der ere skrevne af den Del af Israels Hus, som drog ud fra Jerusalem og rejste over Land og Hav, til de naaede den vestlige Verdensdel, omtrent 600 Aar før Kristi Fødsel, indeholde mange Henførelser til de Udspreddelser, der allerede havde fundet Sted, og til deres Vedbliven i en for den Slægt kommende Fremtid. Under deres Vandring i Arabien mod Kysten, erklærede Profeten Lehi, medens han med sin Familie og andre Medrejsende var i Lejr i Semuels Dal i Nærheden af det røde Hav, hvad han havde lært formedelst guddommelig Åabenbaring angaaende Jødernes Forsald til Bantro, at de vilde forskæfte Messias, og at de vilde adspredes over den ganste Verden. Han lignede Israel ved et Olietræ, hvis Grene skulde afbrydes og spredes; og han agtede Udvandringen af sin egen Koloni og deres Rejse til et fremmed Land som en Part af den for Udspreddelsen bestemte Plan. Nephi, som var Lehis Søn, saa ogsaa i Syner Udspreddelsen af Herrens Pagtens Folk, og desangaaende tilføjede sit Vidnesbyrd til sin Faders.

Han forudsaa ligeledes, at hans Brødres Efterkommere, der bleve bekendte som Lamaniter, vilde blive revsede for deres Vantro og Uhygighed, og at deres Fremtids Skæbne var, at de vilde underkastes Hedningene og adspredes af disse. Længere ind i Fremtiden saa han i sit profetiske Syn ogsaa, at hellige Optegnelser vilde bringes frem til Overbevisning for Hedningerne og Levningerne af hans Brødres Slægt, samt ogsaa for Jøderne, der vilde være adspredte over hele Jorden.

Den Koloni, Lehi førte til Amerika, fik efter dens Ankomst dertil videre Underretning om Israels Adspredelse. Profeten Benos, som Nephi omtaler, havde forudsagt Israels Hus' Vantro, af hvilken Aarsag disse Pagtens Folk skulde vandre i Rødet og omkomme og skulde blive et Mundheld og forhaanes og hades af alle Nationer. Nephis Brødre, som vare skeptiske med Hensyn til disse Lærdomme, spurgte om de Ting, hvorom han talede, skulde forstaaes at gaa i Opfyldelse i en aandelig Forstand eller mere bogstaveligen, og fik det Svar: „at Israels Hus, før eller senere, vilde blive adspredte over hele Jorden, samt iblandt alle Nationer.“ (Nephi 22, 4.) Endvidere sagde han med Hensyn til den Adspredelse, der allerede var sket, at „Størstedelen af alle Stammerne ere blevne bortførte, og de ere adspredte hist og her paa Verne i Havet;“ og derpaa, som en Forudsigelse om deres videre Adskillelse og Fordeling, siger Nephi, at der skulde gives Hedningerne Magt over Israels Folk „og ved dem skal vor Sæd blive adspredt“. Skøndt der flød et Ocean imellem deres Fædreland og det Land, hvortil Herren havde ført dem paa en underfuld Maade, erholdt Lehis Efterkommere dog formedelst Aabenbaring ved Profeten Jacob, Nephis Broder, Kundskab om de Jøders Fangenskab, som de havde forladt i Jerusaleem. Nephi fortalte dem om de Ulykker, der ventede deres Fædreneftad, og om en yderligere Adspredelse af deres Slægt, nemlig Jøderne.

Lamaniterne, en Afdeling af Lehis Koloni, skulde ligeledes blive fordrevne og adspredte, saaledes som jes af Samuels Ord, en af det fordærvede Folks Profeter. Nephi, den tredie Profet af samme Navn, og Sønesøn af Helaman, lægger Eftertryk paa sit Folks Adspredelse, idet han erklærer, at deres Boliger skulle lægges øde. Jesus selv, medens han efter sin Opstandelse besøgte og betjente den Del af sin „Gjord“, som var paa det vestlige Fastland, hentyder alvorligen til det tiloversblevne af Israels Hus, der skulde spredes over den hele Jord paa Grund af deres Vantro.

Af disse Henvisninger er det klart, at Lehis Efterfølgere — indbefattende hans egen Familie og Boram, samt Ishmael og hans Familie, hvoraaf fremkom de mægtige Folkelag: Nephiterne, der bleve udryddede paa Grund af deres Overtrædelse, og Lamaniterne, der nu kendes som de amerikanske Indianere, og som siden hine Tider vedvarende have levet i en urolig Tilstand lige indtil vor Tid — de underrettedes formedelst

Uabenbaring angaaende Udspreddelsen af deres tidligere Landsmænd i Palæstina, og ligeledes om deres egen uundgaaelige Skæbne paa Grund af deres Uhygighed mod Guds Love og Anordninger. Vi have allerede bemærket, at Udvandringen af Lehi og hans Tilhængere fra den østlige til den vestlige Verdensdel var i sig selv en Part af den almindelige Udspreddelse af Israels Hus. Det bør erindres, at en anden Koloni af Jøder kom over til den vestlige Verdensdel — deres Udvandring skete omtrent elleve Aar efter Lehis'. Dette andet Selskab førtes af Mulek, en Søn af Bedekiah, den sidste Konge over Juda. De forlod Jerusalem straks efter Stadens Erobring af Nebufadnezar, omtrent 588 Aar før Kristi Fødsel.

Opfyldelsen af Profetierne. Den hellige Skrift, saavel som andre Optegnelser, for hvilke der ikke gøres nogen Paastand om guddommelig Inspiration, berette en bogstavelig Opfyldelse af Profeti i Udelæggelsen af Israels Hus. Udsplittelsen af den forenede Nation i de to forskellige Riger, nemlig Juda og Israel, førte til begges Fald. Efterhaanden som Folket henfaldt til Ligegyldighed for deres Fædres Love, tillodes det deres Fjender at overvinde dem. Efter mange mindre Tab i Krigen, led Israels Rige et forfærdeligt Nederlag af Assyrernes Hære omtrent 721 Aar f. Kr. Vi læse, at Kong Salmanasser af Assyrien belejrede Samaria, den tredje og sidste Stad i Riget, og at tre Aar derefter indtog hans Tronfølger, Sargon, Staden. Israels Folk blev ført som Fanger til Assyrien og spredt omkring i Medernes Stæder. Saaledes blev den skrækkelige Spaadom opfyldt, som Lia havde udtalt til Jeroboams Hustru. Israel blev „udspreddt hinsides Floden“, muligen Euphratfloden, og fra denne Begivenhed af ere de ti Stammer aldeles tabte for Historien.

Denne Israels Riges sørgelige Skæbne havde den Virkning at til Dels paaminde Juda Folk om deres egen forestaaende Skæbne. Hezekias regerede som Konge i ni og tyve Aar, og viste sig at være særdeles vel begavet — en Undtagelse fra de ugudelige Regenter, der havde været hans Forgængere. Om ham siges der: „Han gjorde det, som var Ret for Herrens Dine.“ Under hans Regering gjorde Assyrerne under Senacherib Strejftog i Landet; men Folket tilbagevandt dog i en vis Grad Herrens Raade, og Hezekias opvakte dem paany til at fæste Lid til Herren, og til at fatte Mod og ikke frygte for den assyriske Konge og hans Hære; „thi“, siger denne retskafne Konge, „der er en større med os end med ham. Med ham er en kødelig Arm, men Herren, vor Gud, er med os, at hjælpe os og stride vore Krige.“ Den assyriske Armee blev paa en underfuld Maade tilintetgjort. Men Hezekias døde, og Manasse regerede efter ham. Denne Konge „gjorde det som var ondt for Herrens Dine,“ og Folkets Ugudelighed vedvarede for mer end et halvt Hundrede Aar, med Undtagelse af een retskædig Konges Regering, nemlig Josias.

Medens Zedekias var paa Tronen, belejrede Kong Nebukadnezar af Babylon Jerusalem, og omtrent 488 Aar f. Kr. indtog han denne Stad og førte Folket fangne til Babylon, og saaledes virkelig tilintetgjorde Juda Rige. Folket blev adspredt over de forfælske Stæder i Asien, og sukke under deres mange Hjemløsheder i babylonisk Fangenskab i næsten 70 Aar, hvorefter de af den persiske Konge Cyrus, som havde overvundet Babylonierne, fik Lov til at vende tilbage til Jerusalem. Mængder af de landsflygtige Ebræere benyttede denne Lejlighed, skøndt mange forbleve i det Land, hvortil de vare bragte som Fanger; og medens de, som vendte tilbage til Jerusalem, for Alvor forsøgte at genoprette deres Rige med dets forrige Magt, bleve de dog aldrig igen et uafhængigt Folk. De bleve angrebne af Syrerne og Ægypterne, og senere hen kom under Romernes Herredømme, i hvilken Tilstand de be- sandt sig, medens Kristus selv vandrede iblandt dem.

Der manglede endnu noget i en fuldstændig Opfyldelse af Profeten Jeremias' Profeti, men med Tiden viste det sig, at ikke et eneste Ord skulde forfejle sin Opfyldelse. „Juda er bortført, ja, fuldkommelingen bortført.“ Dette var en Forudsigelse. Uroligheder blandt Jøderne af en oprørsk Natur blev af deres romerske Herrer benyttet som Anledning til at bringe frygtelige Straffedomme over dem, hvilke endte med Jerusalem's totale Ødelæggelse i Aaret 71. Staden faldt efter seks Maaneders Belejring af Romernes Hære under Anførsel af Titus, som var en Søn af Kejser Vespasian. Josephus, den berømte Historiker, hvem vi ere takskyldige for det meste af den Kundskab, vi ere i Besiddelse af, angaaende Kampenes Enkeltheder, var selv en Borger i Galilæa og blev ført til Rom blandt de øvrige Fanger. Af hans Beretning læse vi, at mer end en Million Jøder omkom af Hungersnøden, som Belejringen paaførte. Mange bleve solgte som Slaver, og utallige andre bleve uddrevne af Landet. Staden blev aldeles ødelagt, og Grunden, hvorpaa Templet havde staaet, blev af Romerne pløjet op for at finde muligen skjulte Skatte. Saaledes blev Kristi Ord bogstaveligt opfyldte: „Her skal ikke lades Sten paa Sten, som jo skal nedbrydes.“

Siden Jerusalem's Ødelæggelse og det organiserede Folks sluttelige Adspjittelse, have Jøderne været fremmede Wandrere overalt paa den ganske Jord, Ublændinge blandt Nationerne, et Folk uden Land, en Nation uden Hjem. Profetien, der blev udtalt af Amos af gamle Dage, er bleven bogstaveligt opfyldt: „Jeg vil lade Israels Hus fare hid og did iblandt alle Hedningerne, som Kornet farer hid og did i Soldet.“ Lad det dog ikke glemmes, at i Forbindelse med denne frygtelige Dom fulgte det Løfte, at „ikke det mindste Korn skal falde paa Jorden.“

(Fortfættes.)

Ældste Henry W. Bergs Død.

Det er os saare bedrøveligt at maatte meddele i dette Nummer, at vor elskede Broder, Ældste Henry W. Berg, der i en kort Tid virkede for Herrens Værks Fremme i Kristiania Konference, bortgik ved Døden den 21de Februar 1900 efter et kort Sygeleje. Vi ere ikke endnu nøjagtigt underrettede i Enkelthederne, men vide, at han led i nogen Tid af, hvad Doktoren kaldte „Galoperende Tæring“. Alt, hvad der kunde gøres for ham, medens han laa syg, blev gjort, og han blev ofte besøgt paa Hospitalet af Doctoren og Brødrene. Hans Bortgang fra denne Tilværelse, medens han var saa langt fjernet fra Fader, Moder, Søskende og kære Venner i sit Hjem i Provo City, Utah, og ønskede at udføre et Missionsarbejde for Herrens Værks Forfremmelse, nu, medens han var ung — er under disse Omstændigheder særdeles sørgelig, set fra det Synspunkt, hvorfra vi jordiske betragte Herrens Handlemaade med sine Børn. Set fra et andet Synspunkt er dog Broder Bergs Aand nu, hvor den ikke ønsker sig at komme tilbage i Rødet, ja, hvor der er en større Missionsmark udspreedt for hans Skue, og hvor han ønsker at deltage i det samme ædle Værk, der er til Frelse for døde saavel som levende.

Vi deltagte af ganske Hjerte i den dybe Sorg, der har rammet hans Kære i Hjemmet; Ord formaa ikke at meddele vore inderste Tanker, naar vi se denne Yngling for kun faa Maaneder siden byde Fader, Moder, Søskende og Venner sit alvorlige og sømme Farvel, uden at ane, at de ikke mere skulde gense hverandre her i Livet. Af 2 korte Meddelelser fra Præsident H. A. Petersen i Kristiania ses og føles tydeligt Brødrenes og de Helliges dybe Sorg over, hvad der er sket, og deres (saavel som vor) Sympathi for dem derhjemme, som mest vil savne denne deres elskte Søn og Broder. Maa Gud styrke dem til at bære deres store Tab og sende Lægedom til deres Hjerter formedelsk Trøsteren, den Helligaand, saa at de maatte kunde sige: Din Villie ske, o Gud!

Broder Berg, som var 21 Aar gammel, ankom til København den 7de November 1899 og blev beskiftet til at virke i Kristiania Konference. Hans Lig vil snarest muligt blive sendt hjem til Utah for Begravelse.

„Scandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned. Abonnementspris: 1 Krone pr. Kvartal eller Kr. 3,70 om Aaret portofrit.

I n d h o l d.

Tale af Ældste C. W. Penroje 65 74 Red. Bem.: Troens Kraft 72		Konferencemøder..... 73 De Sidste-Dages Helliges Tro 76 Ældste Henry W. Bergs Død.... 80
---	--	---

København, 1900.

Udgivet og forlagt af **Andreas Peterson**, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.
 Trykt hos F. E. Worthing (W. Petersen).